

βόντος σημασίαν στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσῃ μετὰ θάνατον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.): Ἀνάπαντος νὰ γίνεσαι! (ἀρά) Κερασ. Ἀνάπατος νὰ εἶσαι! Χαλδ. 2) Ὁ μὴ διαλυόμενος μετὰ θάνατον Πόντ. (Ἰμερ.): Ἀνάπατος νὰ ἴνεσαι! (ἀρά).

*ἀνανέβαστος ἐπίθ. ἀνέβαστος Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σῦρ. ἀνή- βαστος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀνεβαστός < ἀνε- βάζω. Τὸ ἀνέβαστος ἄνευ συνθέσεως, δι' ὃ ἰδ. ἀνα- νέβαστος.

1) Ὁ μὴ ἀναβιβασθεὶς Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Ἐνήβασες τὰ χοιτάρᾳ ἔς σὸ δρανί; — Ἀνήβαστα εἶναι ἀκόμηνο (ἀνεβί- βασες τὰ χόρτα εἰς τὸ δῶμα; — ἀν. εἶναι ἀκόμη) Ὁφ.

2) Ὁ μὴ ἔχων καθόλου προζύμι ἢ ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ἀνέ- βαστο βροζύμι Σῦρ. Ἀνέβαστο ψωμί Ἄνδρ. Αὐλωνάρ. Γαλανᾶδ. Κονίστρ. Ἀνήβαστο φαεῖ (ὁ ἐξ ἀραβοσίτου ἄρτος) Ὁφ. Ἀνήβαστο ζ'μάρ - ψωμί αὐτόθ. Συνών. ἄγιγος 1, ἀγίνωτος 2, *ἀμπάητε, ἄμπατος 2 β, ἀνανέβα- τος 1, λειπανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνεβασμένος (ἰδ. ἀνεβάζω), ἀνεβατός. Πβ. ἀνα- νήβιν. 3) Μεταφ. κεχαυνωμένος, νωθρός, ἀδρανὴς Κρήτ. Συνών. ἄβραστος Β2, ἀνανέβατος 2, νερόβραστος.

ἀνανέβατος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνέβα- τος Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. ἀνέβατους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) κ. ἀ. ἀνέατος Νίσυρ. ἀνάατος Κάρπ. Μεγίστ. ἀνήβατος Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. ἄνατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. ἀνεβατός. Τὸ ἀνέβατος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀνήβατος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνηβατός ἢ καὶ δι' ἐπίδρα- σιν τοῦ ἀνηβαίνω παρὰ τὸ ἀνεβαίνω.

1) Ὁ ἐστερημένος προζύμης, ἄζυμος, ἢ ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἀκρόζυμος, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ἀνανέβατο ψωμί Μάν. Ἀνέβατη πίττα Λακων. Ἀνάατα πομείνασι τὰ ψωμιά Κάρπ. Ἀνήβατα ψωμιά Σύμ. Πίτιες ἀνάατες Μεγίστ. Ὁ ἄντε ἔκη ἄνατε (ὁ ἄρτος ἦτο κτλ.) Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2.

2) Μεταφ. ἀδρανὴς, νωθρός, κεχαυνωμένος Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 3.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάβατος τοπων. Χίος

ἀνάνεμος ἐπίθ. ἸΠολυλ. Δηγ. 50 καὶ 69

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἄνεμος.

Ὁ ἄνευ ἀνέμου, ἥρεμος, ἡσυχος: Ἀνάνεμη σιγαλιὰ κατόπιν ἀγρίας ἀνεμοζάλης 50. Ἀνάνεμη, ἀτάραχη, καλοκαι- ρινὴ νυχτιὰ 69.

ἀνανεώνω Κύπρ. — Γ'Επαχτίτ. Ἰστορ. 45

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνανεώνω.

Νεάζω καὶ πάλιν ἔνθ' ἀν.: Γίνονταν ἱλαρὴ ἢ μορφὴ της κ' ἔλεγε πῶς ἀνάνεωνε ὅσο φτάνοντας ἔβλεπε γῦρο ν' ἀπλώνῃ ὁ κύκλος τῆς χαρᾶς Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ξανα- νεώνω.

ἀνανήβιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνανήβιν Πόντ. (Οἶν.) ἀνανήβ' Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάβιν τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀνηβαίνω, δι' ὃ ἰδ. ἀνεβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν

Ἀθηνᾶ 37 (1925) 176. Τὸ ἀνάβιν ἐκ τοῦ ἀναβαίνω ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

1) Τὸ μὴ ὑποστὰν τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ζυμάριν ἀνανήβιν Κερασ. Οἶν. Ψωμὶν ἀνανήβ' Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. 2) Ὁ τύπ. ἀνάβιν οὐσ., ὁ ἄζυμος ἄρτος Καππ.

ἀνανήλιος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. νήλιος, δι' ὃ ἰδ. ἡλιος.

Τὸ φυτὸν ἡλιοτρόπιον. Συνών. ἡλιος.

ἀνανθίζω ΣΣκίτη Θεάτρ. καὶ πρόζ. 77

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνθίζω.

Ἀνθίζω ἐκ νέου: Ἐνα κρινάκι ποῦ ξέχασεν ἡ ξελογιά- στρα νὰ κάψῃ τοὺς ρίζες τοῦ ἀνάνθιος ἔς τὴ γλάστρα.

ἀνάνθιστος ἐπίθ. ΣΣκίτη Ἀπολλών. ἄσμ. 96 ἀνθι- στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀνθιστός < ἀνθί- ζω. Τὸ ἀνθιστους ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ὁ μὴ ἀνθίσας ἢ ὁ μὴ ἀνθισμένος ἔνθ' ἀν.: Ἀνάνθιστος χειμῶνας ΣΣκίτης ἔνθ' ἀν.

ἀνανθος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 106

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀνθος. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀνανθής.

Ὁ μὴ ἔχων ἄνθη: Ποίημ.

Ἀλλὰ ἀνανθη κλαίει | ὁμπρὸς εἰς τὴν θύρα τοῦ ἀνθρώπου ἢ μοῖρα | κλωνόγειρη ἐτῆα.

ἀνανθρωπιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀνανθρουπιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀνθρωπιὰ.

Βάναυσοι τρόποι, ἔλλειψις ἀνατροφῆς: Ἡ ἀνανθρου- πιὰ τ' εἶναι μιγὰλ'. Συνών. γαῖδουριὰ, χωρεατιὰ. Πβ. ἀπανθρουπιὰ.

Ἀνανίας ὁ, Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Σῦρ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. Ἐβρ. ὄν. Ἀνανίας.

Ὁνομα κύριον ἔνθ' ἀν.: Φρ. Θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸν Ἀνα- νία! (θὰ σὲ δεῖρω μέχρι ἀναισθησίας) Τρίκκ. κ. ἀ. Θὰ σὲ πλακώσω νὰ σοῦ φάω τὸν Ἀνανία! (συνών. τῇ προηγου- μένῃ). Συνών. φρ. θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸν ἀδόξατο ἔς τὸ ξύλο!

ἀνανόητος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀνανοητός < ἀνανοῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνεγνόητος.

Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναισθητός: Ἐπῆγα τὸ βράδυ ἔς τὸ σπῖτι μου μεθύσμενος καὶ ἔπεσα ἀνανόητος Λακων. Ὁ ἄρρωστος ἦτανε ἀνανόητος Μάν. Ἐμεινε- ἔπεσε ἀνανόητος αὐτόθ. Συνών. ἀγροίκτητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλά- λητος Β3, ἀνόητος, ἄνοιωστος.

ἀνανοίγω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνοίγω.

Διαστέλλομαι: Ἀνάνοιξε ἡ μήτρα (ἐπὶ τοκετοῦ).

ἀνάνοιχτος ἐπίθ. ἀνάνοικτος Ἄνδρ. (Κόρθ.) ἀνά- νοιχτος Πελοπν. (Σουδεν.) ἀνάν-νοιχτος Κύπρ. ἀνένοιγος Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.) ἀνοιχτος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο- νίστρ.) Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἀ.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσα- λον.) Μῆλ. Πελοπν. (Γελίν. Τρίκκ.) Σῦρ. κ. ἀ. ἀνοιχτους Σάμ. κ. ἀ. ἀνοιγος Πελοπν. (Αἶγ. Μεσσ. Τριφυλ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀν-νοιος Ρόδ.

